

Ευαγγελικό Ανάγνωσμα Κυριακής των Βαΐων

/ [Επικαιρότητα](#)

Ευαγγελικό Ανάγνωσμα: Ιω. ιβ' 1-18

Πρωτότυπο Κείμενο

Πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ πάσχα, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἷς ἦν τῶν ἀνακειμένων σὺν αὐτῷ. Ἡ οὖν Μαρία, λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐξέμαξε ταῖς θριξὶν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου. Λέγει οὖν εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδιδόναι· διατί τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς; Εἶπε δὲ τοῦτο οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτης ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν. Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· ἄφες αὐτήν, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό. Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. Ἔγνω οὖν

ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἐκεῖ ἐστὶ, καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐβουλευσάντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπῆγον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν. Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑορτὴν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἔλαβον τὰ βαῖα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ, καὶ ἔκραζον· ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. Εὐρὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὄναριον ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς ἐστὶ γεγραμμένον· μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών· ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου. Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ. Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ ὅτε τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι ἤκουσαν τοῦτο αὐτὸν πεποιηκέναι τὸ σημεῖον.

Νεοελληνικὴ Απόδοση

Ἐξὶ μέρες πρὶν ἀπὸ το Πάσχα, ἦρθε ὁ Ἰησοῦς στὴ Βηθανία, ὅπου ἔμενε ὁ Λάζαρος, ποὺ εἶχε πεθάνει καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν ἀνέστησε ἀπὸ τοὺς νεκρούς. Ετοίμασαν, λοιπόν, ἐκεῖ γιὰ χάρη τοῦ δείπνο, καὶ ἡ Μάρθα υπηρετοῦσε, ἐνῶ ὁ Λάζαρος ἦταν ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ παρακάθονταν μαζί με τὸν Ἰησοῦ στο δείπνο. Τότε ἡ Μαρία πήρε μιὰ φιάλη ἀπὸ τὸ πιο ακριβό ἀρώμα τῆς νάρδου κι ἄλειψε τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ. Ἐπειτα σκούπισε με τὰ μαλλιά τῆς τὰ πόδια τοῦ, κι ὅλο τὸ σπίτι γέμισε με τὴν ευωδιά τοῦ μύρου. Λέει τότε ὁ Ιούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ἓνας ἀπὸ τοὺς μαθητές τοῦ, αὐτός ποὺ σκόπευε νὰ τὸν προδώσει: «Γιατί νὰ μὴν πουληθεῖ αὐτό τὸ μύρο γιὰ τριακόσια ἀργυρὰ νομίσματα, καὶ τὰ χρήματα νὰ διανεμηθοῦν στοὺς φτωχοὺς;» Αὐτό τὸ εἶπε ὅχι γιατί νοιαζόταν γιὰ τοὺς φτωχοὺς, ἀλλὰ γιατί ἦταν κλέφτης καὶ, καθὼς διαχειριζόταν τὸ κοινὸ ταμεῖο, συχνὰ κρατοῦσε γιὰ τὸν εαυτό τοῦ ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ ἔβαζαν σ' αὐτό. Εἶπε τότε ὁ Ἰησοῦς: «Ἄφησέ τὴν ἡσυχίαν· αὐτό ποὺ κάνει εἶναι γιὰ τὴν ἡμέρα τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου. Οἱ φτωχοὶ πάντοτε θὰ ὑπάρχουν κοντά σας, ἐμένα ὅμως δε θὰ με ἔχετε πάντοτε». Πλήθος πολὺ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους τῆς πόλεως ἔμαθαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς βρίσκεται ἐκεῖ καὶ ἦρθαν γιὰ νὰ δουν ὅχι μόνον αὐτὸν ἀλλὰ καὶ τὸ Λάζαρο, ποὺ τὸν εἶχε ἀναστήσει ἀπὸ τοὺς νεκρούς. Γι' αὐτό οἱ ἀρχιερεῖς ἀποφάσισαν νὰ σκοτώσουν καὶ τὸ Λάζαρο, ἐπειδὴ ἐξαιτίας τοῦ πολλοὶ Ἰουδαῖοι ἐγκατέλειπαν αὐτοὺς καὶ πίστευαν στὸν Ἰησοῦ. Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ μεγάλο πλήθος ποὺ εἶχε ἔρθει γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ Πάσχα, ὅταν ἀκούσαν ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς στὰ Ἱεροσόλυμα, πήραν κλαδιὰ φοινικιάς, καὶ βγήκαν ἀπὸ τὴν πόλη νὰ τὸν προῦπαντήσουν κραυγάζοντας: Δόξα στὸ Θεό! Εὐλογημένος αὐτός ποὺ ἔρχεται σταλμένος ἀπὸ τὸν Κύριο! Εὐλογημένος ὁ βασιλιάς τοῦ Ἰσραὴλ! Ὁ Ἰησοῦς εἶχε βρεῖ ἓνα γαῖδουράκι καὶ κάθισε πάνω τοῦ, ὅπως λέει ἡ Γραφή: Μὴ φοβάσαι θυγατέρα

μου, πόλη της Σιών· να που έρχεται σ' εσένα ο βασιλιάς σου, σε γαϊδουράκι πάνω καθισμένος. Αυτά στην αρχή δεν τα κατάλαβαν οι μαθητές του· όταν όμως ο Ιησούς ανυψώθηκε στη θεία δόξα, τότε τα θυμήθηκαν. Ότι είχε γράψει για κείνον η Γραφή, αυτά και του έκαναν. Όλοι, λοιπόν, εκείνοι που ήταν μαζί με τον Ιησού, όταν φώναξε το Λάζαρο από τον τάφο και τον ανέστησε από τους νεκρούς, διηγούνταν αυτά που είχαν δει. Γι' αυτό ήρθε το πλήθος να τον προϋπαντήσει, επειδή έμαθαν ότι αυτός είχε κάνει το θαυμαστό αυτό σημείο.

Σχολιασμός

Πρώτη ημέρα της Μεγάλης Εβδομάδος η Κυριακή των Βαΐων και γίνεται αναφορά για την ταπεινή και σεμνή θα μπορούσε να την χαρακτηρίσει κανείς είσοδο του Κυρίου μας στην ιερά πόλη καθήμενος σε ένα ονάριο. Το μόνο βέβαιο είναι ότι εάν έβλεπαν οι Ρωμαίοι αξιωματούχοι την είσοδο αυτή θα εκφράζονταν με ειρωνεία, εμπαιγμό και ωμή κοροϊδία. Τον Κύριο συνόδευαν οι μαθητές του αλλά και αρκετό πλήθος το οποίο εισήλθε στην Ιερουσαλήμ για να εορτάσουν το Πάσχα. Διαδόθηκε σε πολύ σύντομο διάστημα η δράση του Ιησού Χριστού δηλαδή τα θαύματα αλλά και το ότι ανέστησε τον τετραήμερον νεκρό Λάζαρο. Ο ενθουσιασμός ήταν το συναίσθημα που επικρατούσε μαζί με την αίσθηση ότι πρόκειται για τον αναμενόμενο Μεσσία τον ελευθερωτή και βασιλιά του Ισραήλ. Στρωμένα κάτω στο δρόμο το πλήθος έστρωνε τα ενδύματα του αλλά παράλληλα κουνούσε κλαδιά φοινικίων και άλλων δένδρων ως ένδειξη μεγάλης χαράς, «έκραζον λέγοντες ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου, ο βασιλιάς του Ισραήλ. Ωσαννά εν τοις υψίστοις». Ο ιερός Ευαγγελιστής μας λέγει ότι «Εσείσθη η πόλις».

Ο Κύριος δεν έρχεται ως κοσμικός βασιλέας η ως επίγειος άρχοντας με δυνάμεις στρατού για να επιβληθεί με την βία στους λαούς. Είχε έρθει «πραύς και σώζων». Πράος, ειρηνικός, συγκαταβατικός, γεμάτος καλοσύνη και επιείκεια, με μακροθυμία και υπομονή. Ο ίδιος είχε διακηρύξει προς τους μαθητές του και τα πλήθη την άπειρο του πραότητα. « Μάθετε απ'εμού ότι πράος ειμί και ταπεινός τη καρδιά»(Ματθ. ια,29). Και η πραότητα αυτή δεν έμεινε κρυμμένη μέσα στον άπειρο πλούτο των θείων αρετών του. Είχαν δοθεί ευκαιρίες να εκδηλωθεί κατά τρόπο βαθύτατα συγκινητικό και αρκετά διδακτικό για εμάς τους ανθρώπους.

Όντως αρκετά μεγάλη η υποδοχή και μάλιστα αυθόρμητη, χωρίς καμιά οργάνωση η κάποιο προσχεδιασμό. Ο Κύριος όμως έμεινε απαθής και ασυγκίνητος σε όλα αυτά που εξελίσσονται κατά την είσοδο του στην Ιερουσαλήμ γνωρίζοντας πως όλα όσα συμβαίνουν είναι προσωρινά μπροστά στα γεγονότα που πρόκειται να ακολουθήσουν. Μια θερμή υποδοχή όπου θα την διαδεχθεί η κακία και η μοχθηρία αλλά και το «άρων,άρων σταύρωσον αυτόν». Ήταν ένας λαός για τον οποίο με το στόμα του Προφήτη είχε πεί «ούτος ο λαός τοις χείλεσι με τιμά, η δε καρδιά αυτού

πόρρω απέχει απ' εμού»(Ματθ.ιε,8). Είχε έλθει να προσφέρει την σωτηρία και εκείνοι απέκρουσαν αυτή και τον Σωτήρα. Πώς να ευρανθεί λοιπόν για τις μάταιες και προσωρινές αντιδράσεις αυτού του λαου;

Ας εσκύσουμε και εμείς και με βαθύτερη περισυλλογή να δούμε το γεγονός αυτό. Η Κυριακή των Βαΐων σηματοδοτεί την έναρξη της Αγίας και Μεγάλης Εβδομάδος. Οι ήχοι των καμπάνων θα μας καλέσουν στους Ιερούς Ναούς για να παρακολουθήσουμε τις ιερές ακολουθίες. Με τους πολλούς ύμνους ,ευαγγελικά αναγνώσματα, κατανυχτικά τροπάρια η Εκκλησία θα προσπαθήσει να μας φέρει όσο πιο κοντά γίνεται στον Γολγοθά ενώπιον του σταυρωθέντος Χριστού διαλαλώντας το «Σήμερον κρεμάται επί ξύλου...». Πραγματικά προκαλεί μεγάλη συγκίνηση η Αγία Εβδομάδα νιώθοντας και εμείς τον πόνο του σταυρού αλλά και τα φρικτά μαρτύρια του Λυτρωτού.

Μια κατάσταση την οποία θα διαδεχτεί το μήνυμα της χαράς δηλαδή η Ανάσταση. Εσωτερική αγαλλίαση θα μας γεμίσει το «Χριστός Ανέστη». Θα μας ευράνει το πανηγυρικό σάλπισμα του Ιερού Χρυσοστόμου: «Ανέστη Χριστός και ζωή πολιτεύεται. Ανέστη Χριστός και χαίρουσιν άγγελοι...» . Συναισθήματα χαράς, λύπης, πένθους και αγαλλιάσεως.

Τι γίνεται όμως μετά την πάροδο των άγιων αυτών ημερών; Θα παραμείνουν αυτά τα συναισθήματα δηλαδή ο συγκλονισμός του σταυρού και η χαρά της Αναστάσεως ή σαν επιφανειακά και παροδικά θα εξαλειφθούν για να εγκλωβιστούμε και πάλι στα υλικά αγαθά και την αμαρτωλή ζωή ; Άραγε θα δώσουμε την ευκαιρία στον Κύριο μας για να πει και σε εμάς «ούτος ο λαός τοις χείλεσι με τιμά, η δε καρδιά αυτού πόρρω απέχει απ' εμού»(Ματθ.ιε,8); Ας προσέξουμε και ας λάβουμε τα μέτρα μας ώστε η Μεγάλη Εβδομάδα και η κοσμοχαρμόσυνος Ανάσταση να αποτελέσουν σταθμό στην ζωή μας, πνευματική τόνωση, αφετηρία και εξόρμηση προς γεμάτη πνευματική ζωή.